

SPORT

MAI 1972

nr. 10

DUPĂ CE AU EGALAT DE
PATRU ORI „TRICOLORII”
ÎNVINȘI DE „CRIZA DE TIMP”
A MINUTULUI 88...

Foto: Paul ROMOȘAN

Citiți în pag. 10-11 reportajul asupra pasionantului baraj de la Belgrad

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE,
UNIȚI-VĂ!

SPORT

Nr.10 (321)

MAI
1972

ANUL XXV

REVISTA
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
**DIMITRIE
CALLIMACHI**

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-16-85.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 95 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlară».

Abonamentele pentru
străinătate, prin:
«LIBRIA, P.O.B. 134-135
cămin 228
București — ROMANIA

43 886

**ÎN PRIM PLAN
OLIMPIADA**

München 1972

Sulițașă MARION BECKE o mare speranță olimpică

CELE MAI BUNE PERFORMERE MONDIALE DIN TOATE TIMPURILE

62,40 m — Gorceakova (U.R.S.S.)	— 1964
62,10 m — Gryziecka (Polonia)	— 1971
62,06 m — Jaworska (Polonia)	— 1971
62,04 m — Marakina (U.R.S.S.)	— 1971
61,77 m — Rivers (Australia)	— 1970
61,42 m — BECKER (România)	— 1972
61,38 m — Ozolina (U.R.S.S.)	— 1964
60,68 m — PENEȘ (România)	— 1967
60,60 m — Fuchs (R.D.G.)	— 1970
60,55 m — Friedrich (S.U.A.)	— 1967
60,36 m — Nemeth (Ungaria)	— 1969
60,34 m — Janko (Austria)	— 1971

În ziua de 23 aprilie, pe stadionul Republicii din Capitală, atleta timișoreană Marion Becker... «a împușcat dintr-un foc doi iepuri!» Din prima încercare, ea a trimis sulița la 61,42 m — nou record al României (v.r. — 60,68 m — aparținea din 1967 Mihaelei Peneș, medaliată olimpică cu aur la Tokio în 1964 și cu argint la Ciudad de Mexico în 1968), stabilind totodată și cea mai bună performanță mondială a sezonului.

...Marion s-a născut la 21 ianuarie 1950. Pentru calitățile ei fizice deosebite a fost selecționată în 1964 ca elevă a liceului cu program de educație fizică din Karl Marx-Stadt (R.D. Germană) — orașul în care locuia pe vremea aceea. În anul următor debutează în activitatea competițională atletică, ca sulițășă, încheindu-și sezonul cu 38,62 m. În 1966 obține 45,26 m, în 1967 — 49,26 m, în 1968 — 49,54 m, în 1969 — 51,62 m... În septembrie 1969, Marion Plaun s-a căsătorit cu profesorul timișorean Siegfried Becker, devenind cetățeană română...

...La 2 iulie 1970, Marion o naște pe Almut...

...Performanța din 23 aprilie nu a constituit nici un fel de surpriză pentru Siegfried Becker. În 1969, el și-a dat seama că Marion este o sulițășă mai puțin tehnică, însă dotată cu o foarte bună «explozie», calitate de prim ordin în această probă (care compensa foarte mult gabaritul: 167 cm înălțime, 64 kilograme greutate, 162 cm anvergura brațelor). Încă de atunci el a intuit că, acționând în consecință, Marion va fi capabilă de rezultate «mari». Și ceea ce a intuit s-a adevărat. Corectându-i tehnica, îmbunătățindu-i forța, viteza și detenta specifice (aruncări cu ambele brațe a greutății de 4 kg înapoi: 1970 — 11,80 m, 1971 — 14,22 m, 1972 — 15,90 m; alergări de 30 m cu start de jos: 1970 — 4,8, 1971 — 4,6, 1972 — 4,4; detență prin triplusalt de pe loc: 1970 — 6,20 m, 1971 — 6,82 m, 1972 — 7,92 m), profesorul Siegfried Becker i-a asigurat elevei sale un salt impresionant: de la 50,02 m în 1970 la 57,62 m în 1971 (locul 12 în clasamentul mondial al anului). Și încă un salt la 23 aprilie a.c....

I-am solicitat pe cei doi soți să pronosticizeze pentru J.O. de la München (dar nu sentimental, pentru că toată lumea știe cât de mult se iubesc). Am supraus răspunsurile lor: Marion este o performanță de talie mondială, fără să aibă însă experiența marilor concursuri. Ar fi avut șanse să participe la «europenele» de la Helsinki, dar toată vara a fost accidentată. Locul 12 în lume l-a obținut la «Balcaniada» de la Zagreb, în septembrie. Apoi, a mai concurat de două ori în aceeași lună și... a urmat concursul din aprilie de la București. Marion are, în schimb, o pregătire multilaterală complexă, oglindită în rezultatele de 13,0 (100 m), 27,2 (200 m), 9,2 (60 mg), 15,4 (100 mg), 5,27 m (lungime), 1,50 m (înălțime), 12,67 m (greutate), la care se adaugă activitatea la natație, handbal și schi (marea pasiune a celor doi soți). Dacă totul va decurge normal, adică să nu survină vreun accident nefericit, Marion Becker va avea șanse să ocupe un loc de frunte în finala olimpică a probei de suliță, care va cunoaște, probabil, o dispută deasupra recordului mondial al Elenei Gorceakova, vechi de opt ani.

Le-am urât soților Becker împlinirea dorințelor și, în primul rând, studentei Marion Becker — succes la examenele din anul I al Institutului pedagogic al Universității din Timișoara (n.b. — clubul sportiv Universitatea nu are secție de atletism, ceea ce explică prezența sulițășei Marion Becker în cadrul clubului Politehnica).

Horia CRISTEA
Foto: Ion MIHĂICĂ

Toată familia pe stadion: Marion, Siegfried și micuța Almut.

Alături de colegile sale de grupă de la Institutul pedagogic, Marion Becker și profesorul ei Martin Belba (fost campion național de suliță în urmă cu 25 de ani).

Ambiții și speranțe pentru ECHIPA NOASTRĂ OLIMPICĂ

21 mai '72...
Ziua aceasta persistă în memorie, ca obsesie și speranță, de la 10 octombrie 1971. De atunci când echipa olimpică a României pierdea la Copenhaga, cu 2-1, prima manșă din «dubla calificării» cu Danemarca. După ce trecuse prin două victorii la același scor (2-1) de neîncercatul, dar ambițiosul team al Albaniei, echipa noastră olimpică și-a văzut la 10 octombrie, anul

trecut, amenințat visul Münchenului. Atunci, în toamna lui '71, ni s-a întipărit în minte (și în suflet) acest 21 mai. Și nu numai pentru că la Copenhaga am pierdut aliniind o echipă cu tot ce avea mai bun fotbalul nostru la ora aceea: adică cu Răducanu, Dinu, Dumitru, Radu Nunweiler, Lucescu, Dembrovschi sau Iordănescu...

21 mai a devenit o zi de speranță și ambiție pentru că astăzi califică-

Marcu a intrat în repriza secundă a meciului cu Peru și a schimbat fața atacului nostru. Marcu a înscris golul victoriei în partida cu selecționata secundă a Bulgariei. Avem, deci, suficiente motive să așteptăm, și mline, de la Marcu lucruri mari.

În ultimul joc de verificare al olimpicilor noștri cu selecționata secundă a Bulgariei, apărarea a dovedit destule slăbiciuni. Mai mult ca sigur că Pop (în imagine) și ceilalți au tras concluziile necesare....

rea într-un turneu final al Jocurilor Olimpice este o idee prețioasă și onorantă. Astăzi J.O. reprezintă o idee de orgoliu pentru fotbalul fiecărei țări. Dacă vrei și pentru faptul că fotbalul nu mai este doar un «element de decor» așa cum debutase el în edițiile Jocurilor Olimpice din 1900 și 1904 sub forma unor meciuri demonstrative. Iată de ce fotbalul nostru, aureolat de atâtea succese în ultimii ani, s-a pregătit serios pentru ziua de mline...

În fond, mline, echipa noastră olimpică va încerca să obțină biletele pentru München din ambiția născută de performanțele primei reprezentative a țării, dar și din amintirea expedițiilor române la Olimpiadele trecute, dintre care cea japoneză înseamnă, de altfel, ultima noastră participare. Ceea ce ridică ca substanțial cota psihologică a meciului cu Danemarca, dar definiște, totodată, și altitudinea unui eventual succes al băieților lui Gh. Ola și Gh. Constantin.

...Dacă ne aducem bine aminte noi am mai jucat cu Danemarca, tot în cadrul preliminariilor olimpice. În 1963. Atunci, la 23 iunie, am obținut la Copenhaga o victorie cu 3-2 (marcaseră Constantin și Manolache de două ori) ce părea că ne scutește de orice griji. Pentru ca, în același an, la 3 noiembrie la București, după numai 18 minute de joc danezii să conducă cu 3-0. Am reușit, totuși, prin cele două goluri ale lui Petru Emil un al treilea joc, decisiv, pe teren neutru. Și pe stadionul Filadelfia din Torino după prelungiri, am obținut victoria cu 2-1 (au înscris Creiniceanu și Sasu) în fața unei echipe care avea să se califice peste câteva luni pe locul IV în «Cupa Europei». Victoria de la Torino avea să ne deschidă drumul spre turneul final al Olimpiadei de la Tokio, după «escală» la București (2-1) și la Sofia (1-0) cu echipa Bulgariei.

Mi-am permis această scurtă «istorie olimpică» pentru că e vorba din nou de Danemarca. Și pentru că și acum e posibil un al treilea meci care ar urma să se dispute la Saarbrücken... Dar olimpicii noștri refuză ideea unui al treilea meci. Ghiță, Pop și Simionas imi spuneau zilele trecute că «e greu de precizat care va fi scorul, dar cu siguranță el va însemna calificarea noastră la București». Pentru ca acest pronostic scris cu sufletul să devină o realitate e nevoie, însă, ca:

a) echipa să dovedească omogenitatea și eficacitatea din fructuosul turneu marocan din iarnă, în pofida mutațiilor obiective petrecute în structura formației;

b) echipa să nu uite nici un moment că are certe valori al căror salt pe verticală nu poate fi recunoscut decât printr-o performanță cum ar fi calificarea într-un turneu final al Olimpiadei;

c) ideea jocului pur ofensiv, atât de necesar pentru calificare, să nu ducă la neglijarea apărării. Pentru că, elevii lui Rudi Strittich — așa cum i-a studiat Gh. Ota la ei acasă — mluiesc foarte bine arma contraatacului și sînt foarte inventivi. Iar în ultimele jocuri de verificare, cu naționala Perului (2-2) și selecționata secundă a Bulgariei (2-1), contraatacul advers a surprins de multe ori apărarea noastră pe picior greșit;

d) fiecare din cei 11 care vor fi în teren să creadă neconținut în izbindă. E, poate, prima condiție.

...În 1963, tot în preliminariile olimpice o echipă cu tot ce aveam mai bun atunci în materie de fotbal, cu Constantin, Pîrcălab, Greavu, Popa, Petru Emil sau Creinicănu a avut nevoie de trei meciuri (300 de minute) pentru a trece de formația Danemarcei. Acum, tot în fața danezilor, Ghiță, Pop, Simionas, Marcu sau Györfi și celelalte valori din afara primei reprezenta-

Simionas-mijlocășul cu plămîni de ofel sau, altfel spus, «olimpicul» care vine puternic spre virful piramidei.

tive ar putea pune capăt dualului (firește, în favoarea noastră) în numai două meciuri (180 de minute). Ceea ce ar însemna, în fond, încă o dovadă a mutațiilor superioare înregistrate de fotbalul nostru în ultimii ani.

Mircea M. IONESCU

Foto: Dragoș NEAGU

Ghiță-punctul de sprijin al echipei în altea întîlniri.

Indiscrețiile lui WALDY

Orașul viitorului? Nu, ci satul olimpic, în panorama oferită de turnul de televiziune.

• Pînă la ora cînd apar aceste rînduri, loteria instituită pe tot teritoriul R.F. a Germaniei și intitulată «spirală norocului» a adus Comitetului de organizare a Jocurilor Olimpice de la Mîunchen încasări în valoare de 37 551 655 de mărci.

• Candidații olimpici la două sporturi, în special, vor avea dificultăți pentru a dovedi neîmistiunea firmelor comerciale în treburile intime ale disciplinelor respective: călăria — unde caili au început să fie rebotizați cu nume ca «Pall Mall», de pikă, precum și yachtingul — unde unii concurenți, în același timp producători de ambarcațiuni cu vele, au început să-și etaleze numele pe cocă sau pe pinze.

• La 32 de ani, sportivul australian Peter Macken (care a cîștigat ambele concursuri de selecție la Melbourne) se pregătește să participe pentru a 4-a oară la Jocurile Olimpice și anume la întrecerile de pentation modern, încurajat de faptul că a fost al 4-lea la Tokio (1964) și nedescurajat de faptul că s-a clasat abia al 46-lea la Roma (1960) și al 31-lea la Mexic (1968). Veți înțelege de bună seamă că curaj și trebuie Liei Manoliu la a 6-a ei — probabilă — participare...

• Japonezii vor avea la Mîunchen una dintre cele mai voluminoase delegații: 179 de sportivi și 38 de oficiali. Cel puțin acestea sînt cifrele preliminate.

• Capetele... neincoronate se vîntură în jurul Jocurilor Olimpice. Precedentul regelui în exil al Greciei, Constantin (campion olimpic de yachting în 1960) a sîntit școală. Prințesa Anne a Angliei, campioană europeană la proba completă de călărie, va trebui însă să renunțe la candidatura sa olimpică din cauza rînirii calului ei Doublet. În schimb, Juan Carlos de Bourbon, pretendent la tronul Spaniei, se pregătește să-și reprezinte țara, la Kiel, în proba olimpică de yachting (clasa Dragon). De altfel, Juan Carlos s-a clasat al 10-lea la recentele campionate europene ale aceleiași clase, la Hyeres, în Franța.

• Alt anunț la mica publicitate, de astă dată în cotidianul «Süddeutsche Zeitung» din Mîunchen: «Domn bine (50 de ani), posedînd bilete excelente pentru toată perioada Jocurilor Olimpice, dorește să le împartă cu doamnă drăguță, inclusiv vizite la muzee. Nu vorbesc germana. Rog adresați-vă la Mr. Hugh C. Murphy, Washington, D.C....». Americanisme, în plină Bavarie...

(pt. conf.
Victor BĂNCIULESCU)

Exact ca la București, patinoarul artificial din Mîunchen (7 000 de spectatori) va găzdui pe pugiliști.

ÎN PRIM PLAN
OLIMPIADA

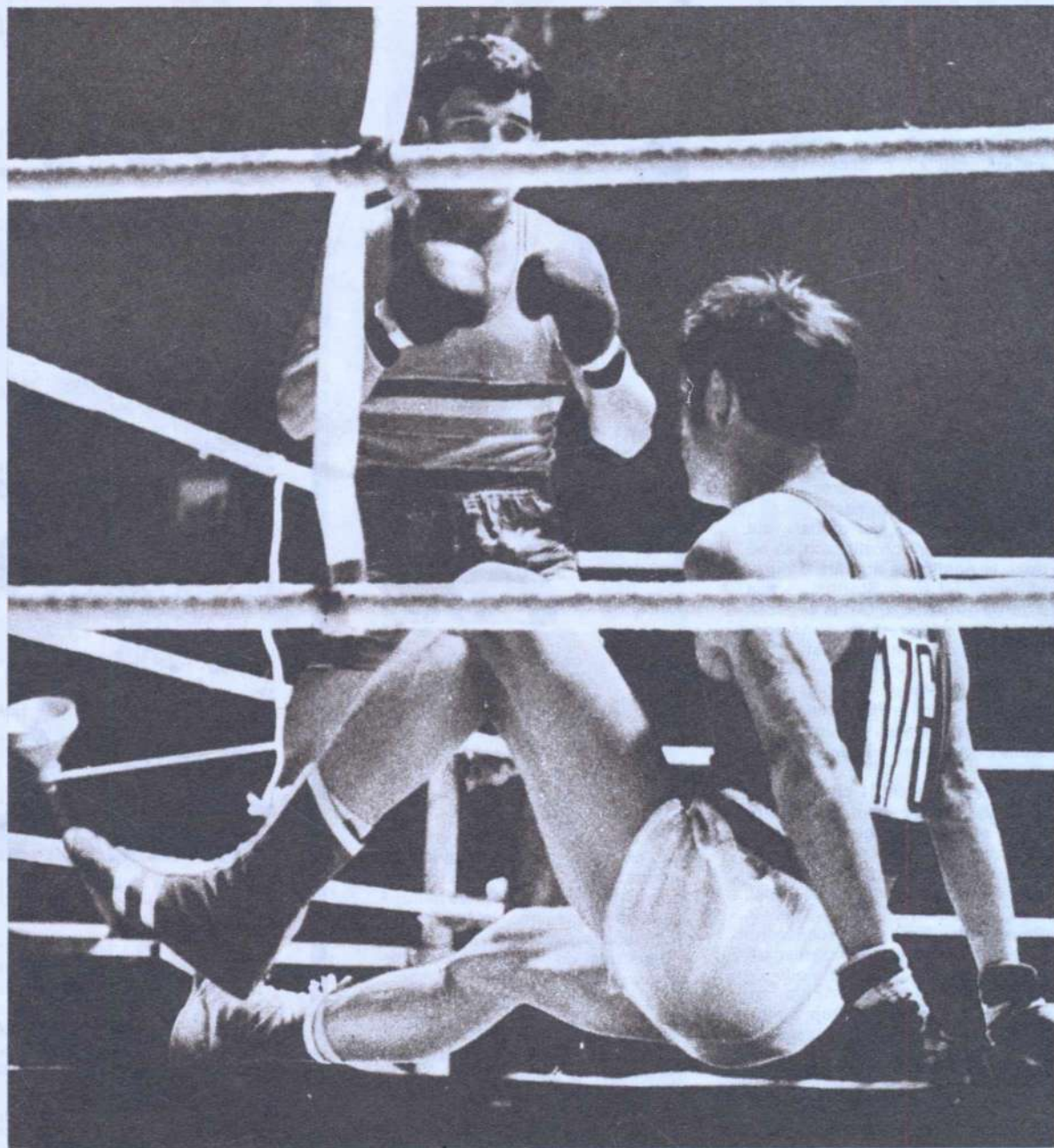
München 1972

MIRAJUL RINGULUI OLIMPIC

Am intrat, fără îndoială, în febra Jocurilor Olimpice. Se simte acest lucru la fiecare lot de sportivi, unde activitatea de pregătire în vederea marelui eveniment de la München a căpătat o intensitate sporită.

Preparativele boxerilor noștri pentru turneul olimpic au început de mult și ambițiile multora dintre cei care încearcă să forțeze mina selecționierilor ne vor furniza surprize de proporții. Este foarte probabil ca

Alec NĂSTAC, un puncheur de clasă, promite că marea bătălie a carierei sale o va da pe ringul de la München

serialul nostru

4

ULTIMA REPRIZĂ

de Petre HENT
și
Paul OCHIALBI

Nu mai e un secret pentru nimeni că destinele multora dintre campionii mondiali de box sînt hotărîte de gangsteri, dirijorii din umbră ai pugilatului profesionist. Una dintre victimele care au plătit cu prețul vieții legăturile cu lumea interlopă a ringurilor profesioniste a fost uriașul Sonny Liston. După o scurtă perioadă de glorie, Liston a devenit un boxer de duzină și atunci stăpînii săi din umbră l-au redus la tăcere, ca pe unul care nu le mai putea aduce nici un venit, dar care știa prea multe...

Din punct de vedere sportiv, partida a fost însă un eșec. Imediat după primul gong, Liston a recepționat o dreaptă formidabilă. A primit-o calm, pregătindu-se pentru un meci de lungă durată. După o pauză foarte scurtă, Clay atacă din nou și un formidabil «un-doi» izbește figura «Ursului» care se prăbușește pe spate knock-outat, cum se spune, «în cruce». Arbitrul din ring, fostul campion al lumii Jersey Joe Walcott, l-a numărat pînă la zece pe Sonny Liston — K.O.!

Practic, după această înfrîngere, cariera de campion a lui Liston se terminase. Dar nu era lucrul cel mai grav pentru el. Din nou e fost acuzat, acum cu mai multă violență, că ar fi făcut jocul gangsterului Franky Palermo, vînzîndu-și cele mai importante meciuri. Ca urmare i s-a retras lui Sonny dreptul de a mai boxa timp de un an pe întreg teritoriul Statelor Unite. Își petrece acest timp în Suedia, unde boxează cu Gerhard Zech, Amos Johnson, Dave Bailey și Elmer Ruah, pe care îi învinge prin K.O. Reîntors acasă Sonny Liston primește din nou dreptul de a boxa pe ringurile americane, dar conștient să fie suspectat pentru legăturii cu oamenii trecuți pe lista neagră a autorităților. Decade tot mai mult. Este arestat în două rânduri, o dată pentru că s-a bătut îngrozitor un distribuitor de la o pompă de benzină și altă dată pentru că a condus automobilul cu exces de viteză.

Se pare că în această perioadă se înrăutățesc și relațiile sale cu gangsterii pentru care lucrase ani în șir. Mulți dintre cunoscuții săi au susținut că accidentul de automobil pe care l-a suferit Liston la 15 august 1970 nu a fost întâmplător. Stăpînii săi doreau, probabil, să scape de el pentru că acum nu mai prezenta nici un interes. Sonny, după două săptămîni de spitalizare, timp în care își vindecă rănilor cîmpătate în accident, începe să se lîmbete crunt, gonind neobuzat cu automobilul pe cele mai aglomerate artere din Las Vegas. Poliția îi suspendă permisul de circulație pe șase luni.

În ianuarie 1971, soția lui Liston pleacă din Las Vegas într-o vizită la Saint Louis. Cînd se întoarce, peste cîteva zile, își găsește soțul mort. Autopsia nu reușește să stabilească motivele decesului. Nimeni nu încearcă să pătrundă misterul acestei morți fulgerătoare, deși mulți bănuiau că la mijloc ar fi mina gangsterilor. Cantitatea mare de stupefianțe care s-a găsit în casa lui Liston era un indiciu sigur ce ducea spre lumea interlopă. Moartea i-a fost tot atît de dubioasă, precum întreaga viață. Așa, de pildă, nici măcar data exactă a nasterii nu i se cunoștea. Liston susținea că e născut în 1934, dar biografia săi,

la apropiatele campionate naționale să ne dăm seama că cei ce se cred de pe acum titulari în echipa olimpică sînt inferiori «challengerilor» lor.

În echipa noastră de tineret, care în iunie va participa la Campionatele europene de la București, sînt cîțiva băieți ce pot lupta de la egal la egal cu cei din lotul mare. Este vorba în primul rînd de Simion Cuțov, fratele fostului campion european, și Ion Adam. Amîndoi fac deocamdată... experiențe, cochelînd simultan cu două categorii: pană și semi-uoară.

Am stat de vorbă cu Simion Cuțov și Ion Adam după succesul obținut de ei la Turneul internațional organizat în Ungaria, la Szekesfehervar. Tema: Jocurile Olimpice de la München.

— E drept că mă gîndesc și eu la Jocurile Olimpice — spune Simion Cuțov — dar nu prea mă ia nimeni în seamă. Poate după «europenele» de tineret din iunie să mă susțină și pe mine cineva. Toți îmi spun că sînt prea tînr. Dar am citit că maestrul Lucian Popescu a fost campion al Europei

la 18 ani, iar americanul Floyd Patterson a cucerit titlul olimpic la aceeași vîrstă. Eu am împlinit, la începutul lunii, 20 de ani și tare aș dori să-mi încerc puterile cu oricare dintre candidații la un loc în echipa olimpică, bineînțeles cu cei din categoria mea. Doi frați Cuțov pe ringul de la München ar fi ceva grozav, nu? Ce-ar mai scrie ziaristii de noi doi...

Ion Adam, un puncheur subtil și eficient, visează și el un loc printre boxerii români care vor participa la J.O.

— Cred că ar fi cea mai mare fericire pentru mine să-l aud într-o zi pe maestrul Popa, de la lotul mare, spunîndu-mi: «Măi, Adame, dacă vrei să mergi la Olimpiadă trebuie să faci cutare și cutare lucru...» Aș face și pe dracu-n patru să îndeplinesc cerințele. Așa mă gîndesc cîteodată. Și pe urmă tot eu îmi spun: dacă nu ies bine la «europenele» din iunie? Și atunci mă cuprînde o neliniște și tabăr pe sacii de antrenament... Trebuie să ies și eu în lumea mare a boxului. Poate că voi avea noroc chiar anul acesta...

...Mirajul ringului olimpic îl atrage nu numai pe boxerii noștri tineri, ci și pe cei consacrați. L-am întîlnit nu de mult pe campionul «mijlociilor», Alec Năstac, medaliat cu argint la Campionatele europene de la Madrid. Printre altele mi-a mărturisit că «...Nu mă mai gîndesc decît la Olimpiadă. Pe stradă, cînd mă întorc de la antrenament, îmi imaginez diferite tactici, mă gîndesc cum aș putea învinge boxerii cu stilul de luptă asemănător cu cel al sovieticului Loujiavicius. În țară continui să cred că nu am nici un rival serios. Györfi e un boxer bun, dar nu la «mijlocie». Pe ringul de la München voi da marea bătălie și o voi duce pînă la ultima picătură de energie...»

Gînduri și planuri pentru Jocurile Olimpice. Cîte dintre ele se vor realiza? Sperăm, cît mai multe.

P.H.

Ion ADAM: «Trebuie să ies și eu în lumea mare a boxului...»

printre care și cunoscutul specialist american Nat Fleischer, menționează anul 1932. Acest fapt l-a determinat pe preotul care i-a slujit la mormînt să încheie astfel: «Vom îngropa un om despre care nu știm nici cînd s-a născut și nici cînd a murit. Amin.»

Ultima repriză din cariera sportivă a lui Sonny Liston: pus la podea de Leotis Martin pe ringul din Las Vegas.

Frații Calistrat și Simion CUȚOV în intimitate. Pînuiesc, probabil, un voiaj în doi la J.O. Succes!

ACTUA CU Jurnale

Nicolae Țirelos — Sibiu. Dacă echipa dumneavoastră preferată va reuși să cucerească titlul de campioană îi vom publica fără discuție fotografia pe care, de altfel, am mai dat-o deseori în revistă. Fotbaliștilor de la U.T.A. le puteți scrie pe adresa: str. Poetului nr. 1, Arad.

Dorina Arvinte — Tirgu-Mureș. Dumitrache și Dobrin, cărora le-am transmis cele dorite de dv., vă mulțumesc pentru grija ce le-o purtați și vă promit că la fiecare gol pe care îl vor înscrie în acest campionat se vor gîndi la dv. În legătură cu fotografiile dorite, vă sfătuiesc să apelați, ca acțiia alți colecționeri, la imaginile apărute în revista noastră. Cu răbdare și perseverență veți putea alcătui un frumos album.

Petre Ghiondea — Craiova. Aveți toate formațiile care au jucat la ultima ediție a campionatului mondial de fotbal, cu excepția reprezentativei Marocului, pe care nu ați reușit să o găsiți în nici un ziar sau revistă. Iată, o găsiți acum: Hazzaz — Boujema, Slimani, Driss, Fadilli — Bamous (Choukri min. 46), Maaroufi, Filali — Ghandi, Allaoui (Faras min. 73), Mouhoub. V-am dat formația cu care Marocul a obținut cel mai bun rezultat în Mexic: 1—1 cu reprezentativa Bulgariei.

Miklos Farkas — București, str. Odobești nr. 7, Bloc V-12, Ap. 31, Sector 4. dorește să corespundă cu iubitorii ai halterelor și culturismului, să facă schimb de fotografii din aceste două sporturi. Amatorii îi pot scrie pe adresa de mai sus.

Aurelian Popa — Iași. La Jocurile Olimpice de la Roma (1960), turneul de fotbal a fost cîștigat de reprezentativa iugoslaviei. Fotbaliștii iugoslavi au pre-

zentat următorul lot: Vidinici, Soskici — Durkovi, Iusuși, Roganovci — Zanetici, Perusici, Kozlina, Sombolac — Ankovici, Matus, Galici, Znez, Kostici, Maravik, Takaci. Medalia de argint a revenit selecționarei Danemarcei. Echipa Ungariei, în care figura pe atunci și Albert, s-a clasat pe locul trei.

Ion Croitoru — Timișoara. Cred că singura posibilitate de a intra în posesia tuturor numerelor revistei «Sport» care apar este cea a abonamentului. În legătură cu autorul golului din meciul Elveția — România 0—1 (0—1), disputat la Lausanne, la 14 mai 1969, nu am o veste care să vă dea cîștig de cauză în pariul pe care l-ați făcut. Punctul pentru echipa noastră nu a fost înscris nici de Dumitrache, nici de Lucescu și nici de Dembrowschi, ci de...apărătorul elvețian Michaud, care în minutul 33 a deviat mingea în proprie poartă.

Vasile Genes — Piatra Neamț, Mărăței II, Bl. B-2, Sc. C, Et. 1, Ap. 48, vrea să corespundă cu unii dintre suportorii echipei U.T. Arad, și anume cu cei care sînt de «vîrsta mea, 14 ani». Cititorul nostru din Piatra Neamț se oferă să dea relații, celor care le doresc, privind locurile ocupate de echipele preferate în diferite ediții ale campionatului național divizia A. Iată-mă, deci, acum concurat și de propriii mei corespondenți. Dragă Vasile sper, însă, că nu vei semna răspunsurile pe care le vei da «Petruș II»...

Roger Mathian — Franța, 01 Bourg en Bresse, 16 place A. Dumas, dorește să corespundă cu iubitorii ai sportului din țara noastră pe teme de atletism, fotbal, rugby, ciclism. Cei interesați îi pot scrie pe adresa de mai sus.

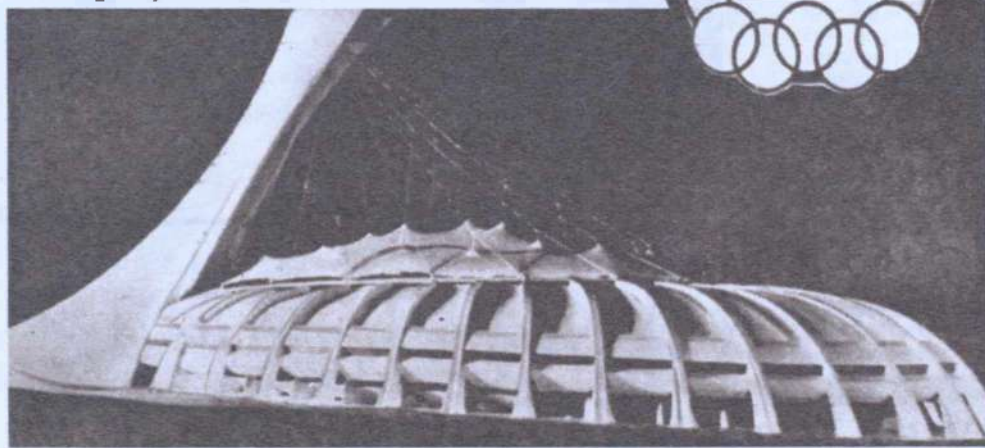
Mariana Andreicuț — Baia-Mare. După cum probabil ați observat, v-am îndeplinit dorința chiar în acest număr.

Dorina Leonte — Tr. Măgurele. Urările dv. de succes adresate fotbaliștilor români au fost de bun augur. Iată acum și răspunsurile la întrebări. Dimensiunile terenului de handbal: 38—44 m x 18—22 m; și ale porții de handbal: 2m x 3 m. Gheorghe Gruia s-a născut în București, la 2 octombrie 1940. Are 1,92 m înălțime și în jur de 89 kilograme.

Petruș

Încă nu au început Jocurile de la München și, iată, din Canada, viitoarea gazdă a Olimpiadei din 1976, corespondentul nostru FABIAN DRESDNER ne transmite vești despre construcțiile ediției din 1976 a J.O. Stadionul olimpic din Montreal, de exemplu, va fi construit după ultimele modele ale arhitecturii moderne. Va avea o capacitate de 70 000 de locuri și va costa 55 de milioane de dolari. Stadionul acesta va avea un acoperiș membrană, gen parașută, cu care se va putea acoperi (sau descoperi) întreaga arenă în timp de 20 de minute. O piscină cu o capacitate de 7 000 de locuri și un velodrom, în care vor putea lua loc 15 000 de spectatori, vor completa complexul sportiv al Jocurilor Olimpice din 1976.

În fotografie, macheta viitorului stadion din Montreal.

OLIMPIADA '76

LITERATURA ȘI SPORTUL

Condeier de Theodor CONSTANTIN s-a născut pe guri dunărene, la în 1910. A urmat cu Facultății de filozofie, buțin în literatură, volumul de nuvele «Jitoarea», apărut în la «Editura Cuge». De atunci și pînă fecundul scriitor a cat nu mai puțin de volume, multe din — «Ia miezul no-

cădea o stea», «Fiul lui Monte Cristov», «Doar mova», «Urmărirea abia începe», «Se de noaptea» — figurind în zestrea unui bibliofil e Fire dinamică, întreprinzătoare (poate și din cauză pasiunea pentru sport nu l-a ocolit), scrii cultivat — și cultivă — cu predilecție, roma factură polițistă, conferind noi valențe acest difi cil.

Înainte de a se abandona scrisului, Theodor C tin a cochetat cu sportul, îndrăgind în egală m atleticismul (săritura în lungime și înălțime) și f Dar și acum, la vremea cînd tot mai mulți ghio culbăresc la tîmple, romanțierul este prezent cîk îi permite timpul — în tribunele arenelor — sînt programate manifestări ale sporturilor sa ferate.

Vizitîndu-l într-una din zilele trecute, l-am în pe Theodor Constantin ce a însemnat — și ce în — pentru el sportul, exercițiul fizic, mișcar — În anul liceului și al facultății, sportul a zentat pentru mine nu numai un «res necesar, între explicațiile profesorilor și de studiu de acasă, ci și o călire, fizică și n deopotrivă, căci vorbele despre exemplul l sportului nu sînt de loc o invenție... Mi-a foarte mult fotbalul, l-am iubit cu adevăru la puțină vreme după ce păream un jucă «vîltor», solicitat de mai multe echipe și c cu diverse «avantaje», mi-am descoperit ad ta vocație și, știind că nu poți sluji la doi s am renunțat la practicarea fotbalului, c pentru literatură.

— Pe undeva, literatura și sportul presupun c similare de realizare. Mă gîndesc la talent și m Credeți că este unica ilustrație a legăturii dînt două îndeletniciri?

— Faptul că sportul și literatura dau ta multe talentului (chiar dacă cele două fel talent se află la antipozii) și muncii nu e definitiv legătura dintre exercițiul fizic și ce tal. Personal, mă simt atras spre stadion nu de spectacolul în sine, ci și de «lupta» dînt două galerii. Într-adevăr, urmărind într dintre două echipe, spectatorii se bucu suferă, se indignează sau jubilează... În l stadionului, oamenii mi se relevă — mai decît în oricare alte locuri — ei înșiși, cel rați...

Dumitru NE

Polivalentul ADRIAN GAGEA

La antrenament. Înapoia unei plase de sîrmă — un colos, roșu la față — adaugă noi discuri la bară. Cine-o fi uriașul acesta care se joacă ca un jongleur cu sutele de kilograme? E Adrian Gagea, campionul și recordmanul României la aruncarea greutății. Și, totuși, acest atlet, cu un asemenea gabarit (193 cm

înălțime, 122 kg greutate), cu o asemenea forță (lucrează cu o bară de aproape 400 de kilograme), are recordul abia de 18,03 m! Cauza? Nu a fost înzestrat de natură cu calitatea viteză. Dacă ar fi avut-o, antrenamentelor i-ar fi corespuns — poate — un record mondial!

Acasă. Prima impresie este că te afli în casa unui nesportiv convins. Nu vezi niciieri diplomele și medaliile pentru cele 15 titluri de campion național, diplomele de maestru al sportului și de antrenor de atletism. «Acasă», ne spune Adrian Gagea, sînt doar soțul Sultanei și tatăl Gabrielei. În același timp mă pregătesc pentru cursurile fără frecvență ale Institutului pentru educație fizică și sport»

La locul de muncă. Dimineața, după ce pleacă de acasă, Adrian Gagea devine inginerul angajat la Laboratorul de electrofiziologie al I.E.F.S. Profesionalul inginerului Adrian Gagea nu se rezumă la ceea ce scrie în contractul de muncă. Din 1967, depune activitate științifică în domeniul electrofiziologiei și neurociberneticii raportate la educație fizică și sport (contribuții la perfecționarea metodologiei de studiu a sistemului nervos și funcției motrice la om). Este

autor și coautor la 21 de lucrări științifice originale, dintre care 7 comunicate la congrese internaționale și europene sau publicate în străinătate, autor al unui număr de 4 invenții, dintre care două omologate și brevetate. Doarește să-și susțină examenul de doctorat în neurocibernetică.

Azi! Adrian Gagea — un atlet căruia îi place cibernetica. Mîine: Adrian Gagea — un cibernetician căruia i-a plăcut atletismul.

H.C.

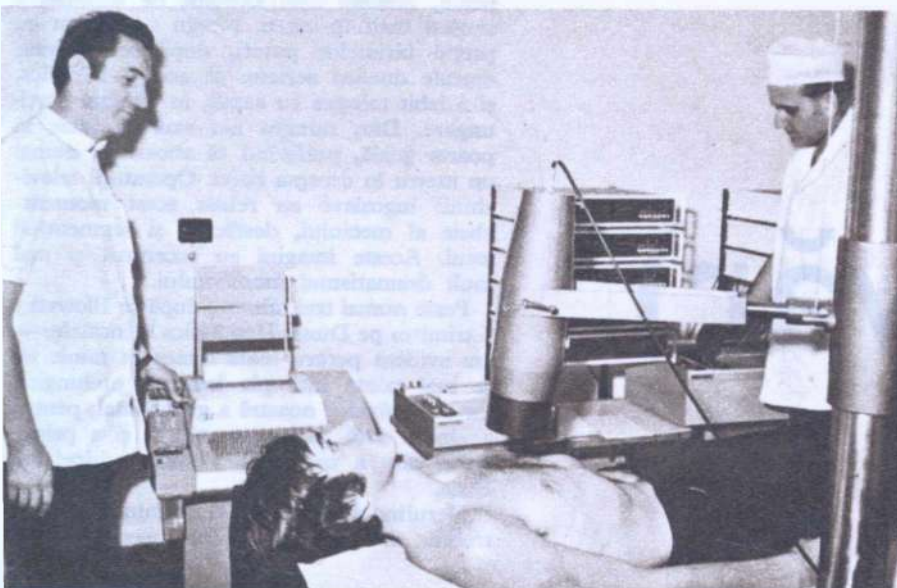
MEMORIA UNUI STADION

Se împlinesc exact patruzeci și unu de ani de cînd a fost dat în folosință primul teren de fotbal din cartierul Ferentari din București. Dintr-o fostă grădină. «S-a născut primul dreptunghi al fotbalului din cartier. Pînă aici, nimic deosebit. Și totuși... Un an mai tîrziu (1932), sub direcția îndrumare a Institutului muncitoresc de educație fizică, acestui teren, unde se antrena și juca în cadrul campionatului orășenesc Sportul muncitoresc, echipa reprezentativă de atunci a cartierului, i se aduc îmbunătățiri substanțiale. Astfel, pentru prima oară în București, se construiește o tribună acoperită din beton, cu o capacitate de o mie

locuri. Între timp iau ființă și alte echipe cîmpacilor întreprinderi din cartier, ca luta și Stăruința. Toți copiii și tinerii d aceea, azi oamenii mi se relevă, își aduc nostalgie de meciurile «tare» jucate pe a gazon.

După al doilea război mondial se nu echipe, ca Butoiul și Constructorul, car departe faima fotbalului din cartierul Copiii din străzile învecinate «atacau» n 8-9 ore pe zi pe acest teren și pe spațiile jur. Și n-a fost în zadar. De acolo s-

INVESTIGAȚIE ÎN LABORATOR

Testările sportivilor sînt de două feluri: unele în văzul lumii — prin gram, secundă, metri etc.; altele... cu porțile închise — în laboratoarele medico-sportive. Fotografia alăturată realizată de colaboratorul nostru Lucian POPP) face vizibilă marelui public și o asemenea recitare de laborator: cu gîndul la podiumul olimpic de la München, «triplusaltistul» Carol Erbu s-a prezentat la spitalul «Panduri» pentru a se supune la o investigație funcțională nală (pe care i-o fac dr. Tiberiu Pop — sîngă și dr. Ioan Drăgan).

un portret pe număr

IRINA

CLIMOVSKI

Toată lumea o cunoaște pentru că numele ei cuprinde aproape întreaga istorie a handbalului nostru feminin sau, cum glumește ea însăși, fiindcă «Irina» înseamnă trei generații, trei pleiade de jucătoare care au purtat numele României pe multe dintre meridianele globului.

...Bogata și tumultoasa carieră sportivă a Irinei a început cu 20 de ani în urmă, în 1952, cînd, la vîrsta de 14 ani (este născută în 1938), eleva din Tg. Mureș părăsea gimnastica pentru a se dedica handbalului. Cel dintîi antrenor — Arcadie Kamenitzky — avea să intuiască în excepționalele ei calități fizice toate atributele unui portar de mare talent, așa că, la un an de la primul contact cu handbalul (în 11), Irina Nagy apăra buturile divizionarei A ILEFOR Tg. Mureș, pentru ca în 1956 să se alinieze la startul celei de a II-a ediții a C.M. de handbal în 11 (1—8 iulie — R.F. a Germaniei), de unde reprezentativa țării noastre s-a întors cu medaliile de aur.

La 18 ani, Irina era socotită de toți specialiștii, precum și de presa vremii, drept cel mai bun portar al lumii, prezicîndu-i-se un viitor strălucit.

...Și previziunile s-au adeverit. Cu Irina în poartă, echipele României au cucerit încă două titluri de campioane mondiale (12—19 iunie 1960 — Olanda, handbal în 11, și 7—15 iulie 1962, handbal în 7 — București). În timp ce formațiile de club Știința și Rapid aveau să cîștige C.C.E. în 1961 și, respectiv, 1964.

Anii se scurg și Irina devine profesoară de educație fizică, absolvînd, în 1971, cursurile IEFȘ. Odată cu această împlinire pe plan profesional, palmaresul ei sportiv înregistrează un frumos record: 141 de jocuri în prima reprezentativă a României! În prezent, handbalista de al cărei nume se leagă cele mai mari succese ale sportului cu mingea mică din țara noastră este antrenoreasă la Sc. Sp. 1 din București, unde pregătește o echipă de fete și, poate, o viitoare... Irina!

Căsătorită cu inginerul Victor Climovschi (fost rugbyst), Irina mai are, însă, și altă dorință, mai intimă, pe care, totuși, ne-a destăinuit-o: ar vrea să devină... mamă!

Horia ALEXANDRESCU

actuali fotbaliști de performanță. Li umii pe Ștefan (Dinamo), Rugiubei și (F.C. Argeș). A venit apoi «perioada» Victoria, echipă ce activa în divizia C și fii bine de trei ani și-au dat întâlnire aici s Ene Daniel, Nușu, Gherghel, Stoichi-tori în prima divizie națională. Între timp, de fotbal i s-au făcut reamensajările de complexul a fost îmbogățit cu două te-volei și unul de handbal.

liști ai cartierului vin în fiecare sîmbătă și dumi-nică pe acest stadion, pentru a vedea la lucru tînăra generație. Se mai aud discuții în tribună, asupra modului cum se juca în trecut și cum se joacă astăzi. Tinerii ascultă cu sufletul la gură povesti-rile foștilor jucători ai «Sportului muncitoresc», Gogu Cristescu și Nicolae Hariga, mari «micro-biști» ai balonului rotund, așa cum ne-au declarat. Timpul trece, peste ani și ani se vor auzi, în con-tinuare, discuțiile «bătrînești» ale copiilor de azi, despre fotbalul actual și despre cel viitor...

Pavel PEANĂ

AR FI FOST (înr-adevăr) PREA FRUMOS

Da! Ar fi fost prea frumos. În minutul 265, la Belgrad, Domide a demarat ca niciodată pe aripa stângă, pentru a ne face să uităm, poate, absența unei extreme de meserie, a centrat înalt în carcu, Neagu s-a înălțat cu prețul ultimelor puteri, după ce câștigase destule ducluri seriene cu același Pancsics, și a izbit mingea cu capul, în direcția porții ungare. Dar, mingea n-a vrut să intre în poarta goală, preferind să zboare la numai un metru în dreapta barei. Operatorii televiziunii iugoslave au reluat acest moment-cheie al meciului, desfășcând și segmentind totul. Aceste imagini au accentuat și mai mult dramatismul momentului.

Peste numai trei minute, după ce Illowszky îi trimitea pe Dunai II și Szűcs la încălzire — era evident pentru toată lumea că nimic nu se mai poate întâmpla înaintea prelungirilor —, apărarea noastră a greșit fatal, pentru a cincea oară pe partea stângă, și a primit golul care a consfințit victoria echipei lui Bene.

Derulind firul celor 270 de minute de joc trebuie să admitem că, finalmente, victoria

★)
* După un duel extenuant, care a durat 270 de minute, echipa Ungariei elimină echipa României din campionatul european 1972, printr-un gol încriș de Szűcs, în minutul 268! (Ungaria - România 1-1 la Budapesta, 2-2 la București și 2-1 la Belgrad).

SĂTMĂREANU și NUNWEILLER VI, doi dintre cei mai buni jucători români în primul meci, cel de la Budapesta, atacă poarta adversă cu o vigoare care ne dăduse atâtea speranțe

Deși a jucat doar un meci și ceva, NEAGU a fost la un pas de a deveni eroul triplii întâlniri româno-ungare. În minutul 265, Neagu a trecut pe lângă o mare victorie...

echipei ungare este meritată. Elevii lui Illowszky pot susține că ei ar fi avut dreptul de a câștiga acest triplu duel de cel puțin trei ori: 1) în primele 20 de minute ale jocului de la Budapesta, 2) în momentul executării penalty-ului de la București și 3) în ultima dintre cele șase reprize, la Belgrad, când au jucat, de cele mai multe ori, în jumătatea de teren a echipei noastre epuizate de efort.

Ce a determinat această înfrângere a echipei noastre?

Unii vor spune că la baza ei se află repetatele k.o.-uri pe care Szöke le-a aplicat lui Deleanu. Și vor avea, poate, dreptate.

Alții vor extinde ideea, susținând că această triplă întâlnire a fost decisivă, până la urmă, de faptul că echipa Ungariei a avut două extreme autentice (Szöke și Zambo), în timp ce noi am beneficiat de una singură, Lucescu, și aceea încărcată de nenumărate sarcini defensive pe parcursul meciului decisiv.

În sfârșit, alții, amatori de sinteze, ar fi înclinați să emită părerea că echipa noastră a forțat ofensiva fără să-și asigure (sau fără să poată să-și asigure) spatele frontului. Într-adevăr, toate cele cinci goluri ale echipei Ungariei au venit în momente când nimic nu anunța acest lucru. Primul, cel de la Budapesta, a fost un alalom neașteptat de ușor pe lângă Deleanu, Dinu și Lupescu. Al doilea, — cel din bara loviturii libere de la București —

a fost un moment de neatenție. Al treilea a uimit tribunele prin ușurința cu care Szöke a demarat pe lângă Deleanu. Al patrulea, cel de la Belgrad, a accentuat și mai mult desenul golului precedent. În sfârșit, al cincilea a respectat regula surprizei. Pe de altă parte, toate cele patru goluri ale noastre au fost consecința unor momente de presiune. Sătmăreanu a înscris într-un careu suprapopulat. Dobrin a reluat dintr-o bară de joc a lui Dembrowschi, Neagu a egalat, la București, de la doi metri, într-un careu aglomerat și a repetat procedeul, în condiții similare, la Belgrad.

Duminică 7 mai, la Poiana Brașovului, în cadrul pregătirii meciului de la București, Angelo Niculescu spunea tricolorilor: «Returul jocului cu Ungaria are o singură alternativă: victoria. Pentru a obține această victorie va trebui să practicăm un joc echilibrat, cu multă prudență în apărare. Recomandăția a apărut stupefiantă prin doza ei de paradoxal, dar ea s-a dovedit, până la urmă, perspicace. Echipa noastră a primit cinci goluri pe contraatac, după ce a irosit atacuri aventuroase, lipsite de acoperire.

Istoria din ultimii cinci ani a echipei de fotbal a României este foarte simplă. Această echipă s-a născut din fumul a două cataclame, Zürich și Budapesta. Ea a crescut păstrând amintirea grea a acestor două momente. Ea a repetat mereu ideea că Zürichul

și Budapesta nu trebuie să se mai repete și a edificat baricade. Timp de patru ani, echipa a învățat să nu piardă, fără a avea, însă, timpul de a învăța să și câștige.

Și totuși, drumul de la Zürich și Budapesta la acest 4-5 cu Ungaria în minutul 268 este un drum care merită aplauze.

O victorie asupra Ungariei ar fi fost (într-adevăr) mult prea frumoasă. Probabil că ea ar fi reprezentat mai mult decât posibilitățile actuale ale tricolorilor, chiar dacă se invocă, cu destul temei, unele excepții de fond, printre care și aceea a rolului lui Dobrin în echipa primăverii 1972.

Echipa României înceie un ciclu de tipul Olimpiadei, care începe la Lisabona, chiar în zilele J.O. din Mexic, și se sfârșește la Belgrad, după aproape patru ani. Ea are astfel prilejul de a privi în urmă, pentru a găsi drumul pe care-l va urma. Făcînd acest bilanț sever, ea va afla dacă are resursele necesare pentru a urca pe o treaptă superioară, de topi așteptată, adică acolo unde jocul de la mijlocul terenului nu mai e un scop, ci doar un... mijloc.

Nu ne rămîne decît să sperăm că durerosul minut 88 de la Belgrad va fi motorul acestui salt, așa cum la fel de durerosul minut 88 de la Bratislava a fost semnalul frumoasei ofensive din toamna anului trecut.

Ioan CHIRILĂ

pentru albumul dumneavoastră

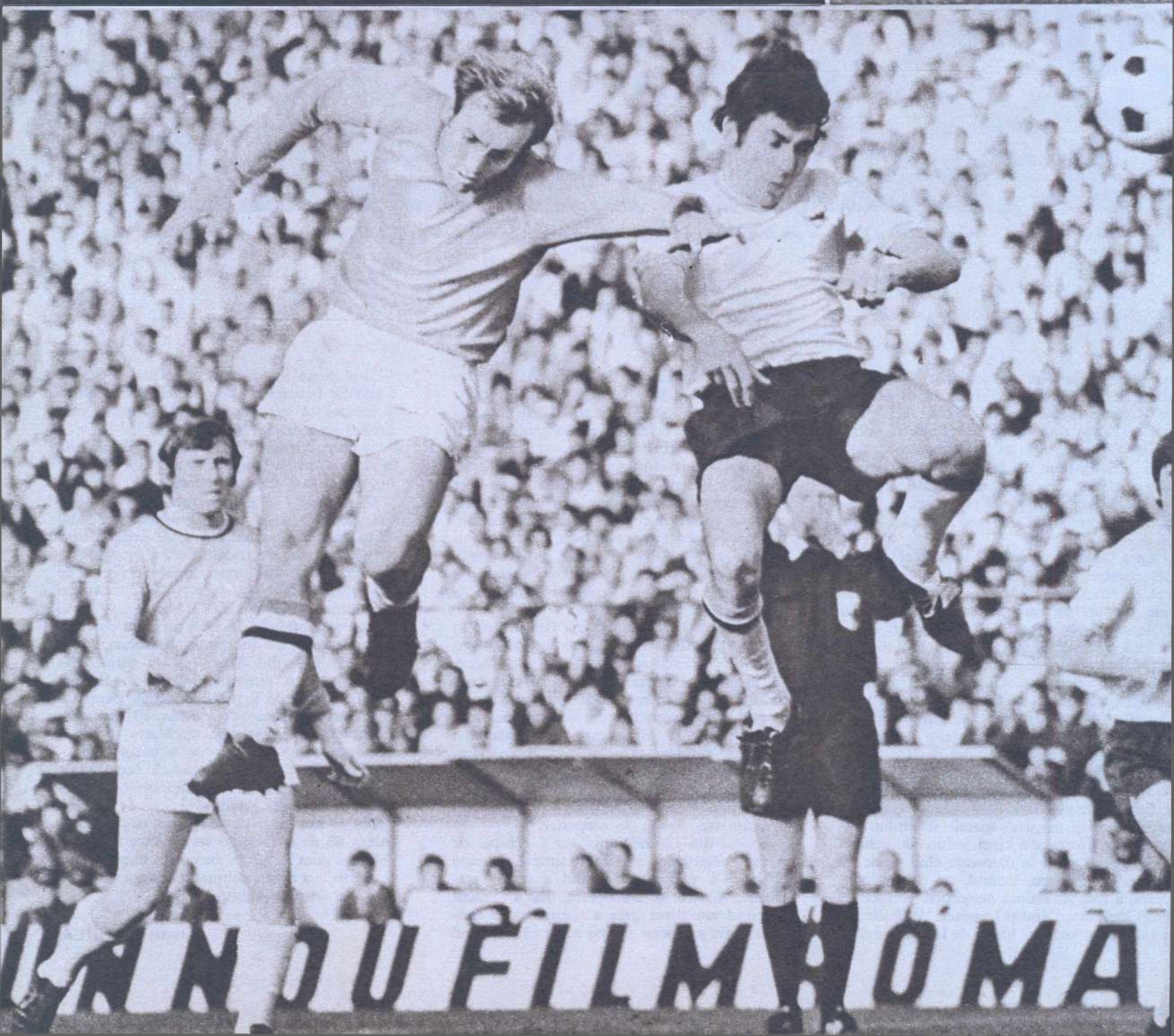
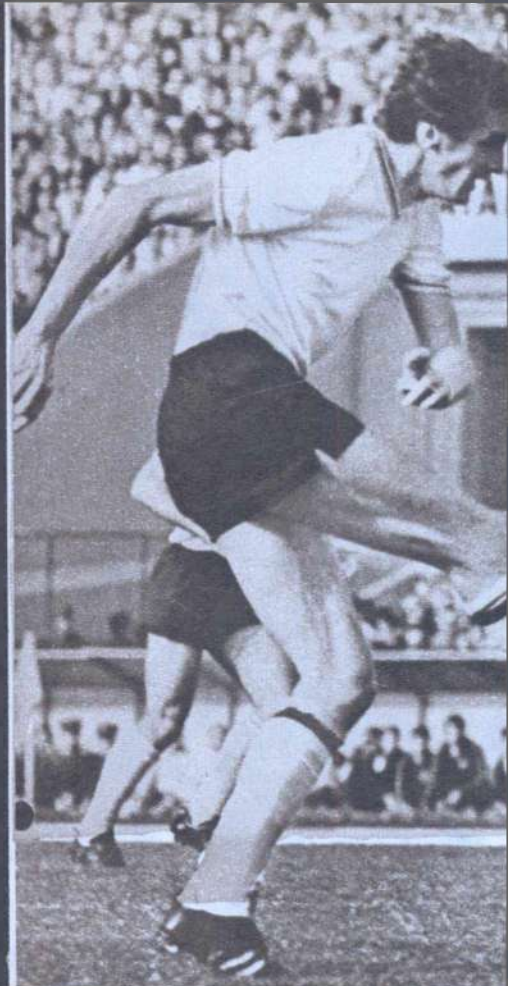
ROMÂNIA-UNGARIA 2-2

*Două secvențe
din meciul de la
BUCUREȘTI*

1. Momentul premergător golului egalizator. Dembrovski a șutat puternic... Mingea va reveni din bară la Dobrin, care va înscrie printr-un șut cu boită de mare maestru.

2. Echipa României atacă vehement poarta lui Gezi. Lupescu, amintindu-și de «capul» din meciul cu Finlanda, de la Helsinki, și de cel cu Țara Galilor, la București, încearcă marea lovitură. Dar golul victoriei nu va veni. Iordănescu și Domide urmăresc cu sufletul la gură...

(Foto: Ion MIHĂICĂ)

Act final în CUPELE EUROPEENE

Grupaj realizat de Mircea TUDORAN

Au trecut 17 ani de la ideea lansată în «l'Equipe» de ziaristul francez Gabriel Hanot de organizare a unei competiții europene între cluburile campioane. Ideea a fost, la prima ediție, îmbrățișată de numai 16 echipe, dar datorită succesului ei atât de mare, foarte curînd s-au prezentat la start formațiile campioane ale tu-

turor țărilor europene. Competiția a făcut și... pui: au apărut mai întii «Cupa orașelor tîrguri» (actualmente «Cupa U.E.F.A.»), apoi «Cupa cupelor». După Europa, întrecerea a fost îmbrățișată de toate celelalte continente și azi avem o cupă a campionilor în Asia, alta în Africa, o a treia în America de Sud («Copa Liberta-

dores») și, de curînd, una și în zona geografică a Americii de Nord, Centrale și a Caraibilor.

Azi nu ne mai putem închipui sezon fotbalistic fără pasionantele întreceri tur-retur ale acestor competiții, întreceri care au contribuit, în cea mai mare măsură, la boom-ul fotbalului în lume.

DIN NOU AJAX ?

Dacă la începuturile ei «Cupa campionilor europeni» a fost dominată ani de-a rîndul de formațiile de fotbal din țările latine, înfrîngerea lui Internazionale la Lisabona, în finala ediției din 1966—1967, în fața lui Celtic Glasgow (2—1), a însemnat mai mult decît un meci: a constituit sfîrșitul dominației echipelor iberico-italiene, victoria lui A.C. Milan în ediția 1968—1969 fiind excepția care a confirmat regula. După Celtic a urmat Manchester United din epoca Matt Busby, pauza denumită A.C. Milan și apoi domnia fotbalului olandez, tot de rezonanță anglo-saxonă. După Feyenoord Rotterdam, Ajax Amsterdam, acum pentru a treia oară în finală tot cu o reprezentantă a fotbalului latin, încercata Internazionale Milan, dar departe — în ciuda prezenței sale în vîrfurile piramidei — de valoarea de pe vremea lui Helenio Herrera și a președintelui

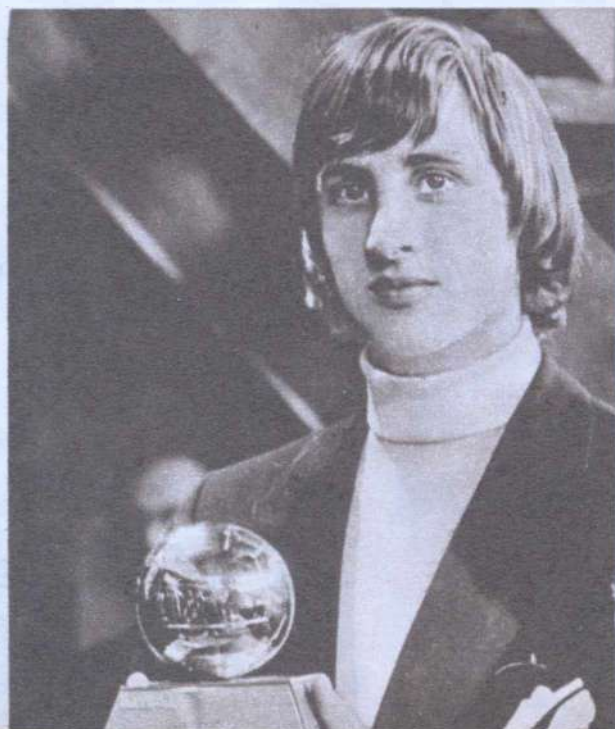
său, Angelo Moratti.

Din nou Ajax? Așa s-ar părea, datorită... antecedentelor: echipa pregătită de compatriotul nostru Ștefan Covaci a știut să-și păstreze avantajul de numai un gol reușit pe teren propriu și în partida de la Londra cu Arsenal și în aceea de la Lisabona, cu periculoasa Benfica a primăverii lui 1972. Și, în al doilea rînd, finale va avea loc «pe teren propriu», în Olanda. E drept, nu la Amsterdam, ci la Rotterdam, adică pe terenul marii sale rivale. Dar care olandez va ține seama, atunci, că e suporterul lui Feyenoord, P.S.V. Eindhoven sau A.D.O. Haga și nu al lui Ajax?

Internazionale, după ce a trecut prin dușul numit Borussia Mönchengladbach, a reușit ceea ce nu a putut în finala din 1967, adică să elimine (în semifinale) pe Celtic Glasgow, transformînd mai multe lovituri de la 11 m decît rivala sa.

«CUPA CAMPIONILOR EUROPENI»

1955/56, Paris: REAL MADRID-Stade de Reims	4—3 (2—2)
1956/57, Madrid: REAL MADRID-Fiorentina	2—0 (2—0)
1957/58, Bruxelles: REAL MADRID-A.C. Milan	3—2 (0—0, 2—2)
1958/59, Stockholm: REAL MADRID-Stade de Reims	2—0 (1—0)
1959/60, Glasgow: REAL MADRID-Eintracht Frankfurt	7—3 (3—1)
1960/61, Berna: BENFICA LISABONA-C.F. Barcelona	3—2 (2—1)
1961/62, Amsterdam: BENFICA LISABONA-Real Madrid	5—3 (2—3)
1962/63, Londra: A.C. MILAN-Benfica Lisabona	2—1 (0—1)
1963/64, Viena: INTER MILANO-Real Madrid	3—1 (1—0)
1964/65, Milano: INTER MILANO-Benfica Lisabona	1—0 (1—0)
1965/66, Bruxelles: REAL MADRID-Partizan Belgrad	2—1 (0—1)
1966/67, Lisabona: CELTIC GLASGOW-Inter Milano	2—1 (0—1)
1967/68, Londra: MANCHESTER UNITED-Benfica Lisabona	4—1 (0—0, 1—1)
1968/69, Madrid: A.C. MILAN-Ajax Amsterdam	4—1 (2—0)
1969/70, Milano: FEYENOORD ROTTERDAM-Celtic Glasgow	2—1 (1—1, 0—0)
1970/71, Londra: AJAX AMSTERDAM-Panathinaikos Atena	2—0 (1—0)
1971/72, Rotterdam: Ajax Amsterdam-Inter Milano	(31 mai)

Johann CRUYFF, atacantul lui Ajax Amsterdam, a fost decretat drept cel mai bun jucător european al anului 1971. Iată-l, în imagine, împreună cu distincția primită, «Balonul de aur», anual oferită de publicația pariziană «France Football». Ce va fi anul acesta?

Sandrino MAZZOLA, conducătorul de joc al lui Internazionale Milano, împarte cu Facchetti — doi jucători din vechea gardă a formației din Milano — titlul de jucător port-drapel al «nero-azzurri»-lor.

ROPENE

MARELE SEMN DE ÎNTREBARE

«CUPA CUPELOR»

1960/61: FIORENTINA-Glasgow Rangers	2-0 și 2-1
1961/62: ATLETICO MADRID-Fiorentina	1-1 și 3-0
1962/63: TOTTENHAM-Atletico Madrid	5-1
1963/64: SPORTING LISABONA-M.T.K. Budapesta	3-3 și 1-0
1964/65: WEST HAM UNITED-München 1860	2-0
1965/66: BORUSSIA DORTMUND-F.C. Liverpool	2-1
1966/67: BAYERN MÜNCHEN-Glasgow Rangers	1-0
1967/68: A.C. MILAN-S.V. Hamburg	2-0
1968/69: SLOVAN BRATISLAVA- C.F. Barcelona	3-2
1969/70: MANCHESTER CITY-Gornik Zabrze	2-1
1970/71: CHELSEA-Real Madrid	1-1 și 2-1
1971/72: Dinamo Moscova-Glasgow Rangers	(24 mai, Lisabona)

LVOV. Dinamo Moscova s-a calificat pentru finala «Cupei cupelor» întrecind pe Dynamo Berlin, numai după executarea loviturilor de la 11 m. În imagine, unul din golurile primite de Pilguy, portarul formației moscovite.

Finala de anul acesta este incertă: în Lisabona, la 24 mai, se vor afla față în față Glasgow Rangers, marea rivală a lui Celtic în fotbalul scoțian, și Dinamo Moscova. Este prima prezență a unei echipe sovietice în finala unei competiții europene, și de aceea insistăm mai mult asupra acestui eveniment. Antrenat de Konstantin Beșkov, formația moscovită vine să confirme — prin performanța ei — excelențele rezultate obținute până acum de reprezentativa Uniunii Sovietice în toate marile competiții internaționale la care a participat. De remarcat că doi dintre jucătorii din meciurile cu Iugoslavia din afeturile de finală ale Campionatului Europei, activează în Dinamo Moscova: mijlocașul Dolmatov și extremul stnga Evriujibin.

Glasgow Rangers, fără a cuceri vreodată una din competițiile europene, se poate lăuda doar cu realitatea că se află pentru a treia oară în finala «Cupei cupelor».

„CUPA U.E.F.A.“ ÎN VITRINA LUI TOTTENHAM

BUDAPESTA. Portarul lui Wolverhampton, Parkes, salvează cu piciorul al doilea penalty în meciul cu Ferencvaros. În fața sa, Szöke, executantul loviturii. Și englezii vor merge în finală...

Sub privirile dvs.,
stimați antrenori

CRIZA DE GOLGETERI, CRIZA DE GOLURI

Printre subiectele de continuă actualitate din fotbalul nostru, cel al crizei golgeterilor a ajuns, aproape, să se banalizeze. Departe de a mai stîrni vreo pasiune, el este astăzi privit ca un... afiș vechi, ros de vînt și ploaie, care rămîne agățat de gard, în drumul cotidian al iubitorului de fotbal.

— Apărările sînt de vină — pare a fi principala teză în apărarea acestei situații de fapt. «Betoanele», «Iacătele», aglomerările și supraaglomerările lasă prea puține poteci pe unde să se strecoare mingea spre poartă.

O teză falsă? Fără îndoială, nu. Am văzut prea multe meciuri în care suprafețele de pedeapsă arată la fel de aglomerate ca strada Lipscani. Apărarea Farului, de pildă, în meciul cu Dinamo (0—0 la București), a prezentat o mostră de aglomerare excesivă — cu 10 jucători în careu și în fața careului — nespus de greu de învins. Nespus de greu, dar nu de neinvins, pentru că dinamoviștii au avut, totuși, câteva ocazii de a marca, situații în care apărarea constănțeană era în poziție de șah-mat, nemaiputînd să se opună situații în care doar doi factori au oprit golul: 1) factorul neșansă; 2) factorul pregătire — la capitoul șut la poartă — al înaintașilor dinamoviști.

Acestui al doilea factor, atît înaintașii, cit și antrenorii lor îi acordă o considerație mereu mai mică. Tot mai mulți atacanți fac presing, participă — cu alte cuvinte — la faza de apărare, joacă în funcție de fază și nu de post (ceea ce este foarte bine), dar uită că marea lor menire este golul (ceea ce este foarte rău).

Acceptînd ideea și realitatea că apărările sînt azi mult mai puternice ca în trecut, nu putem accepta ideea și realitatea ca atacanți cu nume (și chiar și fără nume) să marcheze doar 3—4 goluri într-un campionat.

Un atacant care nu marchează poate fi asemuit cu un boxer fără punch. Iar termenul fără exprimă în aceste cazuri nonsensul.

Azi, cînd Müller, Jekov sau Skoblar reușesc să marcheze zeci de goluri unor apărări la fel de aglomerate ca și cele de la noi, Oblemenco sau Rugiubei luptă din greu pentru a atînge baremul minim (destul de modest, de 20 de goluri) pe care F.R.F. l-a prevăzut drept obligatoriu pentru titlul de golgeter.

Ce părere aveți, stimați antrenori, de criza de golgeteri și de goluri de la noi?

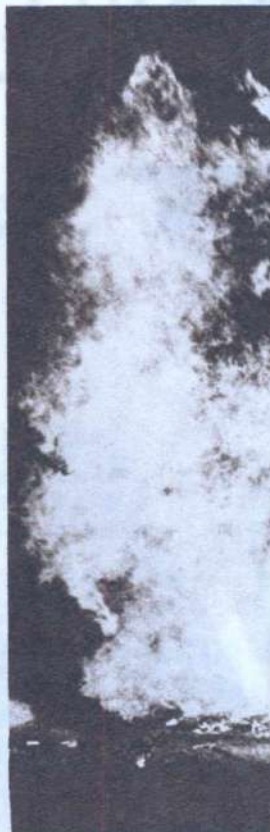
Cît va mai dura ea sub privirile dv.?

Marius POPESCU

Gilles Legris

Insuși șeful echipei, Gilles Legris se expune vilvătăilor, într-un număr foarte riscant.

Jean-Claude Marié, «zburătorul» echipei, tronează triumfător pe capota mașinii într-un echilibru precar.

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

CURIER MEDICO-SPORTIV

Pe adresa revistei «Sport» sosesc scrisori de la cititori. Multe ni se adresează cu întrebări din diverse domenii de activitate sportivă. Unele, însă, au în conținutul lor o multitudine de probleme legate de viață și sport, de mișcare și sănătate, de recorduri și longevitate sportivă etc. În acest număr vom răspunde cititoarei Ana David — din Cluj, Bulevardul Lenin 100.

Am citit cu atenție scrisoarea dv. și din diversele întrebări pe care ni le adresați am selecționat pe cele mai importante, la care voi încerca să răspund în măsura în care îmi stă în posibilități.

Mă bucur că și dv. ați făcut sport de performanță. Este adevărat că aceasta s-a întâmplat mai de mult, dar nu este un motiv pentru a renunța, datorită vârstei (care nu este așa de «mare», cum susțineți); la 49 de ani, mișcarea și exercițiul fizic sînt la îndemîna tuturor. Desigur, nu mai poate fi vorba de performanță în aceste condiții, dar sportul nu trebuie exclus din viață și preocupările zilnice. Îmi spuneți că la 1,50 m înălțime aveți o greutate de 78 kg. Într-adevăr este cam mult, dar nu-i un motiv serios de alarmă. Pentru a reveni la o greutate normală trebuie să aveți în vedere mai mulți factori. Primul se referă la regimul alimentar. De el depinde, în mare măsură, necazul celor care depășesc cu multe kg greutatea normală. După o anumită vîrstă, acesta trebuie serios revizuit, iar alimentația făcută rațional. Dacă nu vom reuși să ne abținem de la anumite alimente vom constata, cu regret, că cu timpul aspectul nostru se va schimba în rău. Este bine, de aceea, să se evite din alimentație pastele făinoase, dulciurile, grăsimile, abundența lichidelor etc.

La o alimentație rațională trebuie să adăugăm în fiecare zi un program riguros de exerciții fizice. În primul rînd trebuie întărită musculatura abdominală, care are un rol însemnat în menținerea unei atitudini corespunzătoare și evită în bună măsură apariția dizgrațioasei burți. În fiecare dimineață este indicat să se facă o suită de mișcări, din poziția culcat, de ridicare a picioarelor și trunchiului timp de cîteva minute (în funcție de posibilități și grad de antrenament), de la 2—3 pînă la 7—8 minute. Este bine să se evite sedentarismul, plimbările permanente cu mașina, comoditatea. Plimbările pe jos, excursiile, bicicleta sînt cîteva din recomandările pe care vi le fac pentru revenirea la greutatea care ați avut-o cu ani în urmă. Anotimpul prielnic unui alt mijloc de combatere a îngrășării se apropie. Este vorba de practicarea permanentă a înotului, care poate face minuni în menținerea unei siluete plăcute.

Sper ca sfaturile mele să vă poată folosi și cred că mă veți ține la curent cu progresele realizate în problema discutată.

Asistent univ. **SONIA IOVAN**
maestră emerită a sportului

INVITATA NOASTRĂ

Maria MITRACHE, balerină, prim-solistă la Teatrul de stat de Operă.

- 29 de ani — 1,62 m — 49 kg — 59 cm (talie).
- Este căsătorită cu cîntărețul de muzică ușoară Sergiu Cioiu.
- Alte pasiuni: fotbalul, înotul (a cîștigat diverse concursuri pe cînd era elevă), tenisul de cîmp și automobilismul.

Foto: Th. MACARSCI

sport magazin

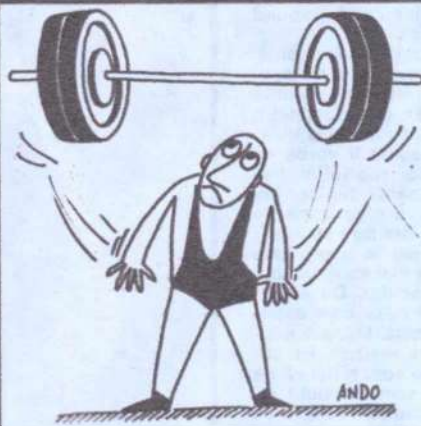
VIAȚĂ DE PORTAR

«Cea mai bună apărare este atacul» — iată un adevăr foarte bine ilustrat de aceste două ipostaze ale portarului Mihai Ionescu de la Petrolul Ploiești. Când înaintașii echipei sale... șomează, Mihai Ionescu are de ținut piept unor situații, după cum se poate vedea, deosebit de dificile. Și invers: când cei din atac își fac datoria, Ionescu se transformă în simplu... spectator. Viață de portar...

PUNCT DE ... REFRIȘARE

Pentru a se putea întrece în condiții optime, sportivii participanți la Jocurile Olimpice de la Munchen se vor bucura de toate cuceririle tehnicii. Astfel, în lunga lor cursă, marșoniștii vor fi însoțiți de automobile electrice, care nu-i vor mai sufoca cu gaze de eșapament, ca la edițiile anterioare. În plus, pe traseu o amenajare mai puțin tehnică, dar de mare importanță: punctele de... refrișare, unde alergătorii însetați vor găsi sucuri și ape minerale. În imagine, un marșonist trecând pe lângă panoul care anunță un asemenea punct de refrișare.

„Stilul aruncat...”

desen de ANDO

„AERUL DE MUNTĂ”

În timp ce noi am și începem să facem pregătiri pentru concediu care îl vom petrece nu peste timp pe litoral, în regiunea Sa din Uniunea Sovietică, se sâ la fel ca în toată iernii. Numeroși sportivi care se pregătesc în complexului «Aerul de munte» din această regiune, le-a fost pus în poziție un nou hotel modern și confortabil. În imagine, trei sportivi coborând treptele elegante ale hotelului rezervat sportivilor.

Sportul A DOUA PASIUNE

Constantin Brezeanu

Figură proeminentă a scenei românești, Constantin Brezeanu, actor al Teatrului «C. Nottara» din București, unde activează de peste 24 de ani, este și un mare admirator al sportului. Din bogatul său palmares artistic amintim: «Ultimul mesaj», «Cyrano de Bergerac», «Nunta lui Figaro», «Avarul», «De partea cealaltă», «Ruptura», «Cei trei mușchetari», «Noapte apră zori», «Act venetian», «Steaua polară», «Sonet pentru o păpușă», «Omul care», «Fintina Blanduziei» etc.

— Am dori să ne vorbiți și despre palmaresul sportiv. Prezența dv. frecventă pe stadioane este un indiciu al pasiunii pe care o aveți pentru aceste manifestări și credem că nu ați fost numai un admirator pasiv...

— Nu vă înșelați deloc. Am practicat mult și multe sporturi. M-am născut la Sinaia și primele cunoștințe mi s-au dobândit și patinajul. Mai târziu am făcut parte din prima echipă de fotbal în-

ființată la Sinaia în 1936, o echipă de amatori, «Venus», care s-a bucurat de prestigiu. Am mai practicat și ciclismul, inotul, voleiul, alpinismul și tenisul, dar

cel mai mult m-a pasionat hocheiul, acesta constituind de fapt și aspectul competițional al activității mele. În timp ce eram student la Conservator, am jucat hochei la Sportul Studentesc.

— În prezent ce sporturi preferați?
— Boxul, baschetul și fotbalul, acesta din urmă rămânând o mare pasiune. L-am și practicat până la 40 de ani, iar când s-a organizat un campionat de fotbal inter-teatre, am participat cu plăcere. Păcat că a fost o acțiune sporadică, care nu s-a permanentizat...

— Se poate afirma că ați fost și rămâneți un polisportiv. Considerați sportul ca o necesitate?

— A fi multilateral în sport este echivalent cu a-ți asigura o condiție fizică existentă și a-ți căli sănătatea. Eu fac parte dintr-o generație de actori care consideră sportul ca pe ceva absolut indispensabil. Regret însă că noua generație, cu câteva excepții, nu este aproape de competițiile sportive decît... de la distanță. Aș fi foarte curios să cunosc opiniile unor tineri actori despre manifestările sportive și m-ar bucura dacă ne-ar urma exemplul.

— Vom căuta să vă satisfacem această curiozitate...

Violeta ANTONIU

GÎNDURI...

Fuglistul american de culoare Mac Foster a dor să pătrundă în elita boxului mondial, înfruntându-l pe fostul campion al lumii, Cassius Clay, într-un meci de 15 runduri, la Tokio. După cum se știe, a copleșit ringul învins. Dar înfringerea nu a fost lucrul cel mai grav. Ceea ce l-a pus pe gânduri a fost faptul că după meciul cu Clay trebuie să se interneze în spital pentru a se putea refăce. Iată-l pe Foster glodindu-se cu tristețe viitoarea sa carieră de boxer...

SPORT

2,50 lei

**Suedezul
STELLAN
BENGTSSON**

1971-TOKIO

Campion al lumii

1972-ROTTERDAM

Campion al Europei
la tenis de masă

MEDALIE ȘI O... SOȚIE

De la Jocurile Olimpice din Mexic, campionul de ciclism din Republica Federală a Germaniei, **Udo Hempel**, s-a întors acasă nu numai cu o medalie de argint, ci și cu o... soție. În timpul Jocurilor, Udo a cunoscut-o pe mexicanca **Maria de Lourdes**, cu care apoi s-a căsătorit. În prezent, Udo Hempel se pregătește să ia startul și la J.O. de la München. Iată-l, împreună cu soția sa, făcând un... inventar al medalioare cucerite pînă acum.

O CĂLĂREAȚĂ CELEBRĂ

Dar nu pentru performanțele obținute pe hipodrom, ci pentru succesele realizate pe platourile de filmare. Cinefilii au recunoscut-o, probabil, pe actrița franceză **Nathalie Delon**. Una dintre pasiunile ei sportive este echitația și în timpul liber îi place să galopeze. Aceasta, mai ales de cînd se pregătește să joace într-un nou film, «**L'Amour au galop**» (Amorul în galop), un western comic.

GREȘELI.....

Copiind desenul de mai sus, colaboratorul nostru **Octavian GOVACI** nu a uitat să... greșescă, ca de obicei, de opt ori. Puteți descoperi unde a greșit?

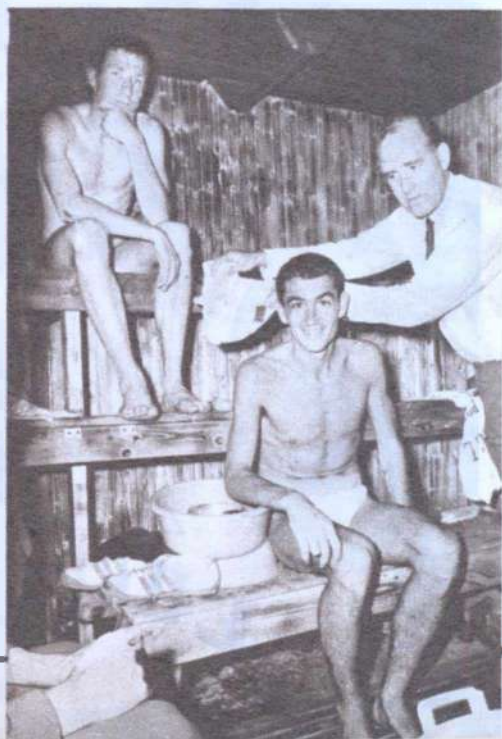
MODA ÎN JUDOCANĂ

Judo-ul, acest sport al celei mai perfecte desfășurări de abilitate, agilitate și izbucnire spontană de forță, cucerește pe zi ce trece tot mai mulți admiratori și practicanți. Mai ales în rândurile tineretului.

Despre frumusețea acrobației înfățișată în ilustrația noastră, surprinsă într-o recentă dispută dintre doi tineri în sala «Metalub» din Capitală — este inutil să mai pledăm. Nu ne rămîne decît să vă sugerăm să-i urmăriți pe viu sau să deveniți... judocani.

CLARKE NU ȘI-A UITAT OBICEIURILE

Deși a abandonat activitatea competițională, celebrul atlet australian **Ron Clarke** nu și-a uitat obiceiurile deprinse în timpul marilor concursuri la care a participat. După cum se poate vedea, el nu a renunțat la refrigerațiile băi de aburi de care nu se putea dispensa în vremurile sale de glorie. «Din atletism nu mi-a rămas numai o mintire deosebit de frumoasă, ci și deprinderi deosebit de folositoare sănătății» — susține **Ron Clarke**.

JAPONIA SPORTIVĂ

Japonia... Oricât ar părea de ciudat, această țară de 370 000 km pătrați, formată din patru mari insule — Hokkaido, Honshu (Hondo), Shikoku, Kyushu — înconjurate de o infinitate de insulițe, a fost foarte puțin cunoscută pînă la mijlocul secolului trecut, cînd revoluția Meiji a scos «Țara cireșilor înfloriți» din izolare de veacuri impusă

de shoguni, plasînd-o în concertul națiunilor. Cu o populație de peste 100 de milioane de oameni, a căror hărnicie este egalată doar de proverbiala lor politețe, Japonia a ajuns, în ultimii ani, una din principalele puteri economice ale lumii.

În dezvoltarea impetuoasă pe toate planurile a arhipelagului nipon, sportul nu putea să facă notă

discordantă. Succese de prestigiu au obținut sportivi japonezi și la campionatele mondiale și olimpiadele antebelice, în special la natație și atletism. Să amintim doar numele lui N. Tajima, care a cucerit titlul olimpic la criplusak în 1936, la Berlin, cu 16 r performanță fabuloasă pentru acele timpuri.

Dar cele mai mari izbînzi le-a dobîndit mișcarea sportivă japoneză în ultimii ani, fapt atestat și de numărul de medalii și locul ocupat în clasamentele neoficiale pe țări ale acestor adevărate treceri de revistă ale forței sportive a unei națiuni, care sînt Jocurile Olimpice:

Olimpiada	Aur	Argint	Bronz	Puncte	Loc
Melbourne	4	10	5	127	11
Roma	4	6	11	146,50	12
Tokio	16	5	8	234,50	10
Mexico	11	7	7	190	11

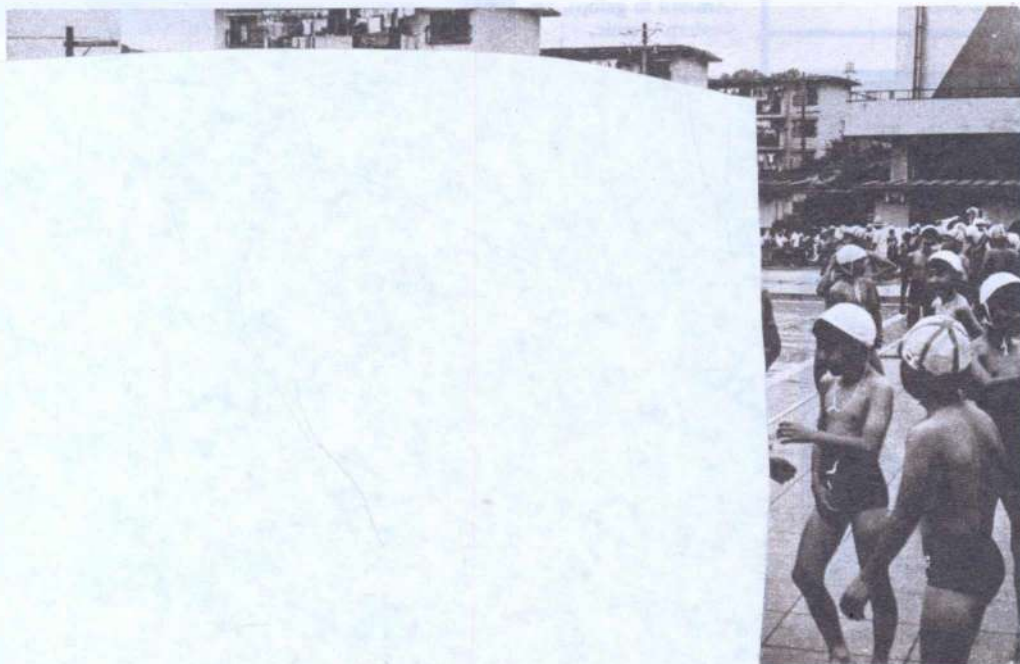
Pe lîngă bunele rezultate obținute la natație și atletism, alte ramuri sportive au dus pînă la depararea faimei sportivilor niponi, Gimnaștii, halterofilii, judokanii, luptătorii de ambele stiluri, voleibaliștii, voleibalistele, jucătorii și jucătoarele de tenis, masa și, recent, săritorii de la trambulină au adăugat noi și splendide diamante la saiba de succese sportive japoneze. Iar numele unor Y. Endo, T. Ono, Y. Miyake, Y. Yoshida, M. Furukawa, T. Yamanaka, Y. Uetake, al formației feminine de volei «Nichibei» au făcut înconjurul mapamondului. Toate acestea rezultate au o bază trainică de masă, în școli, universități, uzine și întreprinderi, unde sportul află la loc de cinste.

Nu putem încheia fără a aminti și de popularitatea sporturilor naționale japoneze: judo și jiu-jitsu, kendo (duel cu săbii de lemn), sumo (lupte între giganti), kyudo (o specialitate de tir cu arcu yabusame (tir cu arcu ecvestru) și yumitori (da al arcului).

Al.

Yukio KASAYA, campionul olimpic de la Sapporo, unul dintre cei mai populari sportivi niponi.

Atletului japonez (aspect de

JOZEF PLACHY favorit olimpic al atletismului cehoslovac

Necunoscut chiar în țara sa, în primăvara anului 1968, Jozef Plachy reușește să devină în numai cîteva luni una din vedetele mondiale ale probei de 800 m. La Jocurile Olimpice de la Mexico — unde fusese trimis pentru a căpăta experiență, neașteptîndu-se de la el prea mare lucru — se califică în finala probei celor două ture de stadion și ocupă un extrem de meritoriu loc 5, corectînd totodată și recordul cehoslovac al distanței. Avea numai 19 ani — s-a născut la 28 februarie 1949 la Kosice — și doar patru ani de atletism în spate.

Sezoanele următoare confirmă talentul și valoarea lui Plachy. În 1969, cel mai bun an al său, el cîștigă într-o manieră de mare campion proba de 800 m în meciul America — Europa de la Stuttgart, cu un timp excelent, 1:45,4 (record cehoslovac) fiind ales cel mai bun atlet european al acestei întîlniri. La campionatele continentului de la Atena se clasează pe locul doi, într-o cursă dominată tactic de alergătorii din R.D. Germană. În 1970 pierde o singură cursă — în fata sovieticului

Evgheni Arzanov — și devine recordman european al probei de 800 metri (1:46,7).

Anul 1971 nu i-a adus bucurii. Accidentat la tendonul lui Achile la început de sezon, își vede compromis singurul obiectiv al anului: campionatul european. Se prezintă totuși aproape nepregătit — la Helsinki, printr-un extraordinar efort de voință se califică în finală, în care ocupă locul al șaselea. După vindecare, în ianuarie efectuează un excelent turneu «door» în S.U.A. Cîștigă la Madison Square Garden titlul de campion internațional al Statelor Unite, învingînd printre alții pe campionul olimpic Ral Doubell, pe americanii Mark Winze ried și Juris Luzins. La jumătatea lui martie, la Grenoble, cîștigă primul și titlu european, devenind campion continental de sală și demonstrînd că recăpătat forma care îl consacra.

Pentru München, proba de 800 metri are cîteva favoriți — Arzanov, Luzi Ouko, Carter etc — cărora trebuie alăturăm neapărat numele lui Jozef Plachy.

ATLETISMUL AUSTRALIAN ÎȘI VA ONORA TRADIȚIA?

RAELENE BOYLE — cea mai rapidă alergătoare a emisferei sudice (recorduri personale 11,1 și 22,7 la 100 și 200 m).

Atletismul australian a constituit întotdeauna un mister pentru lumea atletică internațională. Așezarea geografică și condițiile de climă i-au constrins pe atleții de la antipodi la o nedorită izolare, întreruptă doar de două competiții — de interes major pentru ei —, ambele desfășurate la intervale de patru ani: Jocurile Olimpice și Jocurile Commonwealth-ului. Abia atunci poate fi apreciată forța reală a întregului continent, forță care s-a dovedit adesea redutabilă, căci, la fiecare ediție a J.O. de după cel de-al doilea război mondial, australianii au reușit să câștige la atletism cel puțin un titlu olimpic.

Australia a dat atletismului — și sportului — câteva nume de istorie, personalități covârșitoare ale stadionului, care, prin talent și efort individual, au făcut faimă mondială pres puțin cunoscutului continent austral. Shirley Strickland, Bethy Cuthbert, Herb Elliott, Ron Clarke — iată nume la suzul cărora orice iubitor al atletismului este trecut de fiori.

Ce reprezintă însă astăzi Australia în atletism? Va fi respectată la München tradiția olimpică datorată fostelor glorii ale track-ului?

Retragerea lui Ron Clarke și absența — anunțată — a campionului olimpic la 800 m Ralph Doubell vor fi, desigur, resimțite dar, spre deosebire de un trecut nu prea îndepărtat, Australia va alina

la München un ansamblu omogen, o adevărată echipă, din care nu vor lipsi atleții de primă valoare ce pot fi cotați printre principalii favoriți în probele respective. Să încercăm o sumară prezentare a atleților care prin rezultatele obținute în actualul sezon — sezon de vară australian, simultan perioadei concursurilor hivernale în Europa — și-au câștigat dreptul de a concura la olimpiadă, și să încercăm, totodată, o apreciere a șanselor acestora la medaliile sau finale olimpice.

În probele feminine, sprintera Raelene Boyle poate aduce, în mod normal, două medalii țării sale, cele mai bune rezultate personale la 100 și 200 m (11,1 și 22,9 în 1971) desemnând-o chiar ca favorită la medaliile de aur. La 100 m Australia va fi bine reprezentată de campioana olimpică Maureen Caird, de veterana Pamela Kilborn-Ryan, campioană la Tokio, care, tenată de mirajul unei noi olimpiade, a amintit o retragere ce părea sigură, și de tânăra Penny Gillis. Toate dețin rezultate în jur de 13,0 care pot fi îmbunătățite în condiții de concurență puternică. Marea revelație a echipei australiene o constituie, însă, Judy Pollock, revenită fulgurant la nivelul celor mai bune performanțe mondiale ale probei de 400 și 800 m (52,3 și 2:01,5), după o îndelungată întrerupere a activității competiționale.

Șanse de a se clasă pe primele 3-4 locuri vor avea cele două ștafete, 4 × 100 m (Raelene Boyle, Penny Gillis, Pamela Ryan, Maureen Caird) și 4 × 400 m (Judy Pollock, Allison Ross — Edwards, Charlene Rendina, Cheryl Peasley).

Vedetele echipei masculine sînt Kerry O'Brien, recordmanul mondial al probei de 3 000 m obstacole și Derek Clayton, cel mai rapid urmaș al lui Filipide, deținătorul

celui mai bune performanțe a tuturor timpurilor la maraton. La semifond și fond, odinioară adevărate specialități ale casei, australianii vor fi reprezentați de atleți fără prea mare firmă, ale căror rezultate nu-i așază deocamdată în rîndul principalilor protagoniști. În întrecere directă însă australianii au fost întotdeauna deosebit de redutabili și credem că Gary Rootham (1:46,5 la 800 m), Chris Fisher la

800 și 1 500 m (1:47,0 și 3:39,5), Tony Benson la 5 000 m (13:36,2) și secundul lui Clayton la maraton, John Farrington, pot încurca multe pronosticuri. Gary Knoke (49,3 la 400 m), Bruce Fleid (49,9 la 400 m și 8,10 m, cu vînt, la lungime) și Lawrie Peckham (2,19 m la înălțime) pot ocupa locuri care să aducă Australiei puncte în clasamentul pe națiuni.

Vladimir MORARU

MAUREEN CAIRD (în frunte) are de apărut la München neașteptatul titlu olimpic cîștigat la Mexico City.

KERRY O'BRIEN (stînga) și **DEREK CLAYTON**, principalele vedete ale echipei masculine.

GHEORGHE BERCEANU

una din marile
noastre sperante
olimpice

După cele două titluri mondiale (1969 — Mar-del-Plata; 1970 — Edmonton) și cel european (1970 — Berlin), reprezentantul țării noastre, luptătorul Gheorghe Berceanu, de la categoria 48 kg — greco-romane —, a mai cucerit un trofeu, tot de aur, la campionatele europene de la Katowice, consolidându-și astfel șansele pentru podiumul olimpic de la München.

Foto: Ion MIHĂICĂ

SPORT

2,50 lei